

Ä
IDUNS ROMANBIBLIOTEK. XII.

HELGSMÅLSKLOCKAN

SKILDRING FRÅN NORRLAND

AF

MATHILDA ROOS

STOCKHOLM
IDUNS REDAKTION

Ä

STOCKHOLM, IDUNS TRYCKERI AKTIEBOLAG, 1896.

Sången om helgemålsklockan.

(Ur en gammal frönika.)

Många märkelige och sköna sägner finnas och i denna Socknen ifrån tiden då den helige Staffan red omkring och förfunnade Herrens Kristi saliga ord.

Sålunda förtäljes, hurusom den helige GUDS-mannen näppeligen til denna Socknen ankommit, förrän de lede Trollen med al makt begynte at gorma och illa låta i sina hålor och Caverner i Bergen.

I al synnerhet war det Wäfle, Trollen i Kinneråsen som illa lät och som med uproriskt wäsende och stygg trolldom sökte at utsläcka Ewangelii saliga ljus; som, gifwe Gud, intil Werldenes afton denna Socknen hugna måtte.

När nu den helige Staffan, GUD till ära, byggde en Kyrka, fick man, nu här, nu der, om nätterna i Lusten höra et ganska bedröfweligit skrån, såsom af Undar eller Spöken och Gengångare, hwaröfwer de Personer, som då förbi Kyrkan gingo eller i dess närhet bodde, blefwo öfvermåttan häpne och bestörte.

Besagde Personer säga sig och flera Thursdags-qwällar, då Trafften af mänskenet ganska uplyst war,

ha sett hemska och förfärliga skapelser stå och besvärja Kyrkan, särdeles wid midnatts-stunden, då Gastar och Troll regera plåga. Den helige Staffan (GUD fröjde och hugne rifligen hans själ!) for emellertid fort med att kyrkan byggja. Men all den styggelse som de lede Trollen spridit i denna bygden, gjorde folket modstolet och wände deras hjärtan från Ewangelii Ijus, dem sjelfwom till stor mehn och GUDS-mannen till hjärtelig sorg och bedröfwelse.

Hände sig så, at GUDS-mannen en afton wid Sommarsolståndet hade lagt sig neder at hwila i backen jemnsides med Kyrkan. Hans hug war sorgsen, men wid det han sof fick han en ljuswelig och förunderlig syn skåda. Honom tycktes nämligen, at en Sky, intet olifa med Bergsdimban, när de höga Kullar och Bergs-spetsar börja utdunsta och ryka, sänkte sig tätt bred-wid honom, och när denna så saktelig tynades af, såg han i det ställe en öfwermåttan skön och härlig Skapelse, skinnande i hwita, sida fläder.

"Gode broder Staffan" — sade nu Skapelsen — "jag har sett din sorg och hjärtas bedröfwelse, at menniskjorna här i denna Bygden så styfsinta äro och stå emot Herrans nåd, som ömnig och stor är för dem som honom emottaga wilja. Derföre, käre broder, har nu Herren, stor i nåd och i kärlek, sändt mig för at styrka och wedergwicke din ande med denna gåfwan."

Med dessa orden räckte han honom en liten Kyrkflocka af rent och oförfalskad silfwer, och då Staffan den safta rörde och derwid ett förunderligt skönt Ijud förnam, märkte han till sin stora glädje och hjärtas förnöjelse, hurusom et ohisfeligt troll, som sig bakom Kyrkan gömt hade, med långa steg och under jemmerligt tjut ner i sjön Lennan rusade och i det watten förswann.

Nu for Skepelsen fort och pekade derwid på flockan.

"Denna flockan, gode broder, ringde den gången då jag till min själs frälsning emottog det heliga Dopet. Jag war den första Menniskjan, som den salige brodern Ansgarius döpte i detta landet, alltså war det denna flockan som ringde Nådens och Salighetens dag in i vårt Land. Men då mitt hjärta brast och min själ fördes till den ewiga Saligheten hos min Herre Jesus Kristus, då tystnade flockan och hon lades i grafwen jemte mig. Nu, gode Staffan, hafwer jag upphämtat henne åt dig, emedan din själ är full af kärlek och nitälskan för Herrens heliga sak. I denna nya Kyrkan skall du upphänga flockan, och **Helgemålsklockan** skall du falla henne. Hwarje Lördagsafton skall du ringa i den för att drifwa bort all Trolldoms och Hedendoms styggelser från GUDS-huset till Herrans Dag. Och sålunda, gode broder, skall denna flockan ringa i hundra och hundra år, ända tills Trollen ha drifwits bort, och hednamörkret har wifit ur Menniskjornas hjärtan och sinnen. Jesus, den wälsignades frid ware med dig!"

Då han talat dessa orden, fick han ånyo Skepelsen af en nederfallande Bergsdimba, som så småningom saktelig dunstade bort och aftynades.

Men den helige Staffan wardt öfvermåttan glad och fröjdefull. Han tog den lilla flockan, hängde henne brådt up i Kyrkan, och såsom han af den saliga Andan tillsagd blifwit, ringde han i den samma hwarje Lördagsafton. Och då röfo med al makt Trollen åt de fyra Wäderstrecken och lemnade GUDS-huset i frid.

Huruledes nu denna flocka til vår nuwarande Leinbo Kyrka kommit har, derom lemnar oss Historien icke nogsamman besked, men wifit är, att hon har en förunderlig makt at stämma sinnet til ljusweliga och